

TEKSTY PRZYJĘTE

P8_TA(2015)0268

Tworzenie unii rynków kapitałowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2015 r. w sprawie tworzenia unii rynków kapitałowych (2015/2634(RSP))

Parlament Europejski,

- uwzględniając zieloną księgę Komisji Europejskiej z dnia 18 lutego 2015 r. zatytułowaną „Tworzenie unii rynków kapitałowych” (COM(2015)0063),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 maja 2014 r. zatytułowany „Zreformowany europejski sektor finansowy” (COM(2014)0279),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 marca 2014 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące oceny Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF)¹,
 - uwzględniając sprawozdania Komisji dotyczące oceny Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (COM(2014)0509 w sprawie Europejskich Urzędów Nadzoru i ERRS: COM(2014)0508 w sprawie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS)),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie finansowania długoterminowego gospodarki europejskiej (COM(2014)0168),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie długoterminowego finansowania gospodarki europejskiej²,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2014 r. pt. „Plan inwestycyjny dla Europy” (COM(2014)0903),
 - uwzględniając pytanie do Komisji w sprawie zielonej księgi zatytułowanej „Tworzenie unii rynków kapitałowych(O-000075/2015 – B8-0564/2015),
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie długoterminowego finansowania gospodarki europejskiej Parlament podkreślił „potrzebę zwiększenia

¹ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0202.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0161.

dostępu do rynków kapitałowych za pośrednictwem nowych źródeł finansowania”, a zarazem zwrócił uwagę, że „banki komercyjne prawdopodobnie pozostaną głównym źródłem finansowania oraz że ustanowienie nowych źródeł finansowania jest dla państw członkowskich kluczowe, aby uzupełnić istniejące mechanizmy i zapełnić lukę w finansowaniu, przy jednoczesnym zapewnieniu stosownych ram regulacji i nadzoru, dostosowanych do potrzeb gospodarki realnej”;

- B. mając na uwadze, że w swoim komunikacie z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie długoterminowego finansowania gospodarki europejskiej Komisja przeanalizowała możliwości podjęcia konkretnych działań w celu dywersyfikacji finansowania, rozwoju europejskich rynków kapitałowych i poprawy dostępu do finansowania, szczególnie dla MŚP, np. w odniesieniu do rynków akcji i obligacji korporacyjnych, prostej i przejrzystej sekurytyzacji, obligacji zabezpieczonych i ofert na rynku niepublicznym;
- C. mając na uwadze, że – jak oświadczył przewodniczący Komisji Jean-Claude Juncker – pierwszym priorytetem strategicznym Komisji jest „zwiększenie konkurencyjności Europy i pobudzenie inwestycji w celu tworzenia miejsc pracy”;
- D. mając na uwadze, że niewystarczająco uregulowane i kontrolowane rynki kapitałowe były główną przyczyną wybuchu kryzysu finansowego; mając na uwadze, że wszelkie nowe propozycje, zwłaszcza w odniesieniu do sekurytyzacji, muszą należycie uwzględniać ten fakt;
- E. mając na uwadze, że w następstwie kryzysu finansowego instytucje UE wprowadziły szereg przepisów prawnych mających na celu zapobieżenie powtórzeniu się podobnego kryzysu oraz zapewnienie stabilności finansowej, która jest niezbędna dla rzeczywiście trwałego wzrostu; mając na uwadze, że przepisy te należy postrzegać jako ramy dla unii rynków kapitałowych, a nie jako przeszkodę na drodze do jej utworzenia;
- F. mając na uwadze, że zmniejszenie fragmentacji rynków kapitałowych może doprowadzić do niższych kosztów kapitału i usprawnienia jego alokacji, a tym samym wesprzeć rozwój przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP, oraz tworzenie miejsc pracy w UE;
- G. mając na uwadze, że obecnie różne instytucje UE i sektor prywatny opracowują rozwiązania lub zalecenia w celu dalszego rozwoju rynków kapitałowych, np. w odniesieniu do prostej i przejrzystej sekurytyzacji, ofert na rynku niepublicznym, finansowania kapitałem własnym, europejskich obligacji zabezpieczonych i pierwszych ofert publicznych (IPO);
- H. mając na uwadze, że unia rynków kapitałowych musi uzupełniać wcześniejsze działania regulacyjne (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych (CRD), druga dyrektywa w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID II) / rozporządzenie w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFIR)) i rozwijać je

Kontekst gospodarczy

1. zwraca uwagę, że w ostatnich kilku dziesięcioleciach pomimo ogromnego rozwoju europejskiego i światowego sektora finansowego poziom inwestycji w realną gospodarkę w Europie uległ relatywnemu obniżeniu; zwraca uwagę, że gospodarka realna wciąż w ogromnym stopniu opiera się na bankach, co sprawia, że odczuwa skutki ograniczenia akcji kredytowej ze strony banków;

2. zwraca uwagę, że ogromne interwencje państwowe, do jakich doszło od początku kryzysu w wyniku problemów sektora finansowego, zapewniły dużą płynność, a mimo to nie doprowadziły do wzrostu popytu na finansowanie ze strony gospodarki realnej;
3. zwraca uwagę, że przed kryzysem w Europie nie było niedoboru przepływów transgranicznych, miały one jednak głównie postać kredytów międzybankowych i długu znajdującego się często w rękach inwestorów stosujących dużą dźwignię finansową, co doprowadziło do transferu ryzyka w ramach rynku wewnętrznego;
4. zwraca uwagę, że przywrócenie stabilności sektora bankowego w UE stało się priorytetem względem finansowania długoterminowych inwestycji i gospodarki realnej;
5. zwraca uwagę, że w sektorze ubezpieczeniowym znajduje się duża ilość martwego kapitału, który należałoby wykorzystać w sposób bardziej efektywny dzięki poprawie ram regulacyjnych poprzez ponowną analizę wymogów kapitałowych dla niektórych inwestycji dokonywanych przez sektor ubezpieczeniowy;
6. zwraca uwagę, że pomimo możliwości, jakie oferuje dobrze skonstruowany unijny rynek kapitałowy, nie można pominąć faktu, że istnieją znaczące przeszkody w innych obszarach, takich jak opodatkowanie, zwłaszcza praktyki, które zachęcają do finansowania długiem, a nie kapitałem, a także przepisy dotyczące niewypłacalności i rachunkowości; uważa, że w tych obszarach harmonizacja na poziomie UE nie przyniosłaby automatycznie dodatkowych korzyści i że w tym kontekście nie ma potrzeby rozszerzania Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) w Europie;
7. podkreśla, że od czasu kryzysu zmniejszył się stopień integracji finansowej, gdyż banki i inwestorzy powrócili na swoje rodzime rynki;
8. podkreśla, że popyt i podaż można zwiększyć poprzez wzbudzenie zaufania do gospodarki realnej dzięki wyraźnym zobowiązaniom na szczeblu państw członkowskich i UE do wspierania pozytywnego otoczenia inwestycyjnego i pewności prawa dla inwestorów, do sformułowania długoterminowych celów w zakresie ram legislacyjnych sprzyjających stabilizacji, konkurencyjności i wzrostowi, a także do wspierania i dywersyfikacji inwestycji w infrastrukturę, co umożliwi firmom planowanie długoterminowe;
9. uważa, że przyszłość Europy jest uzależniona od jej zdolności do innowacji; jest zdania, że kluczem do zapewnienia inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu jest – oprócz ram regulacyjnych ukierunkowanych na innowacje – łatwy, odpowiedni i zróżnicowany dostęp do finansowania dla przedsiębiorstw;
10. zwraca uwagę, że poprawa warunków finansowania dla firm europejskich musi opierać się na większej stabilności gospodarczej i finansowej, co obejmuje wdrożenie reform we wszystkich państwach członkowskich;
11. podkreśla, że niedoskonałe rynki kapitałowe doprowadziły do błędnej oceny ryzyka oraz utraty związku między oczekiwanymi zyskami a rzeczywistym ryzykiem, co spowodowało, że rynki były uprzedzone do takich podmiotów jak MŚP; uważa, że jednym z celów unii rynków kapitałowych powinna być poprawa efektywności rynków

oraz zapewnienie uczciwej, odpowiedniej i wiarygodnej ekonomicznie relacji ryzyko-zysk na rynkach kapitałowych UE;

Prawdziwie europejskie podejście

12. uważa, że choć na przykład USA szybciej przezwyciężyły kryzys finansowy niż UE, co po części wynika z bardziej zróżnicowanego systemu finansowego, UE musi stworzyć swoją własną prawdziwą wersję unii rynków kapitałowych, która może korzystać z rozwiązań stosowanych w innych częściach świata, lecz nie może stanowić ich kopii; podkreśla zarazem, że należy przyjąć rozsądne podejście do uznawania równych lub podobnych standardów stosowanych w krajach trzecich, aby zagwarantować kompatybilność między europejskim i międzynarodowym rynkiem finansowym;
13. uważa, że prawdziwie europejskie podejście do rynków kapitałowych powinno należycie uwzględniać rozwój sytuacji międzynarodowej, aby Europa pozostała atrakcyjna dla inwestorów międzynarodowych, dzięki unikaniu niepotrzebnych rozbieżności i powtórzeń w prawodawstwie;
14. podkreśla, że choć Europa oszczędza więcej niż USA, jeżeli wziąć pod uwagę udział procentowy w PKB (odpowiednio 20% i 17%), oszczędności ulokowane w unijnych funduszach wspólnego inwestowania stanowią jedynie 50% poziomu w USA, a oszczędności w funduszach emerytalnych zaledwie 35%; ponadto zwraca uwagę, że unijne rynki akcji, obligacji korporacyjnych i sekurytyzacji stanowią odpowiednio 60%, 35% i 20% wartości ich amerykańskich odpowiedników;
15. podkreśla, że Komisja musi uwzględnić odmienną strukturę gospodarczą i kulturalną sektora MŚP w poszczególnych państwach członkowskich, aby zapobiec wszelkim niezamierzonym konsekwencjom wdrożenia unii rynków kapitałowych, które mogą wypuklać istniejące nierówności w dostępie do finansowania między państwami członkowskimi;
16. wzywa Komisję do doprowadzenia w skali europejskiej do zwiększenia dywersyfikacji źródeł finansowania i inwestycji w firmy europejskie za pomocą unii rynków kapitałowych, która bazuje na cechach i wzajemnych zależnościach europejskiego sektora bankowego i rynków kapitałowych, przy czym należy pamiętać o szczególnych właściwościach europejskiego modelu finansowania przedsiębiorstw, o potrzebie rozwinięcia pozabankowych źródeł finansowania na rzecz wzrostu oraz ich uzupełnienia możliwością pozyskiwania finansowania dłużnego, finansowania kapitałowego i kapitału venture bezpośrednio z rynku; podkreśla, że Komisja nie powinna polegać jedynie na ocenach wzajemnych z innymi jurysdykcjami; zwraca uwagę Komisji, że nie należy pomijać różnic kulturowych i że należy znaleźć odpowiednie sposoby ich przezwyciężenia; uważa ponadto, że w reformach rynków kapitałowych Komisja powinna uwzględnić najnowsze osiągnięcia technologiczne;
17. wzywa Komisję do uznania różnorodności modeli biznesowych i rynków finansowych państw członkowskich za zaletę wartość ochrony w całej Europie;
18. podkreśla, że wprowadzenie unii rynków kapitałowych i związane z tym prawodawstwo powinno być ukierunkowane na funkcjonowanie rynków kapitałowych w całej UE, zakończenie tworzenia jednolitego rynku i zwiększenie zrównoważonego wzrostu; podkreśla, że w następstwie kryzysu podjęto działania dotyczące nadzoru nad sektorem

bankowym, które jak dotąd nie zostały rozszerzone na rynki kapitałowe; podkreśla, że istnieją różnice między sektorami finansowymi, a zatem konieczne jest zastosowanie różnorodnych rozwiązań; podkreśla jednak, że należy zapewnić uczestnikom rynku równe warunki działania w przypadku podobnych działania finansujących oraz że głównym celem wszystkich sektorów musi być lepsza alokacja kapitału w gospodarce europejskiej oraz lepsze wykorzystanie zasobów kapitałowych, które obecnie pozostają martwe;

19. podkreśla, że w tym celu należy dokonać podsumowania obecnej sytuacji pod kątem łącznych skutków wszystkich aktów prawnych przyjętych w ostatnich latach dla europejskich rynków kapitałowych; zwraca uwagę, że oznacza to również dokładną ocenę tego, czy surowe wymogi kapitałowe stosowane w sektorach bankowym i ubezpieczeniowym wymagają ponownego rozpatrzenia;
20. podkreśla, że inicjatywy na rzecz unii rynków kapitałowych nie powinny próbować wynaleźć koła na nowo, lecz powinny bazować na założeniu, że finansowanie przedsiębiorstw w Europie opiera się na dobrze rozwiniętych, ukształtowanych historycznie strukturach, które pomimo swych ograniczeń dowiodły swej skuteczności i odporności na kryzysy, oraz że dalsza dywersyfikacja i rozwój nowych kanałów finansowania mogą być wartościowe ze względu na zapewnienie różnego rodzaju firmom dodatkowy dostęp do środków finansowych;
21. zauważa, że tradycyjne kanały finansowania za pośrednictwem banków często niechętnie wspierają innowacyjne przedsięwzięcia i MŚP; podkreśla, że brak dostępu do finansowania dla MŚP jest jedną z największych przeszkód dla wzrostu w UE; podkreśla, że z uwagi na fakt, że MŚP wciąż trudno jest uzyskać kredyt bankowy, konieczne jest zapewnienie alternatyw dla finansowania bankowego, szczególnie poprzez poprawę otoczenia biznesowego dla funduszy venture capital, funduszy społecznościowych, ofert na rynku niepublicznym, sekurytyzacji pożyczek dla MŚP i promowania spółdzielni kredytowych, ale także poprzez standaryzację przepisów dotyczących partnerstw publiczno-prywatnych w całej UE;
22. podkreśla fakt, że bardziej efektywna alokacja kapitału w ramach UE nie musi zawsze prowadzić do wyższych transgranicznych przepływów kapitałowych; przypomina, że powstanie baniek na rynkach nieruchomości w niektórych państwach członkowskich przed kryzysem wynikało do pewnego stopnia z napływu zbyt dużej ilości kapitału;
23. podkreśla konieczność identyfikacji istniejących struktur finansowych, które okazały się skuteczne i które w związku z tym należy utrzymać, a także struktur, które wymagają znacznych usprawnień; jest zdania, że należy promować skuteczne struktury również dla lokalnych i zdecentralizowanych instytucji finansowych;
24. przypomina o sukcesie niektórych ogólnounijnych inicjatyw, takich jak inicjatywa w sprawie przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), która umożliwiła rozwój unijnych funduszy inwestycyjnych uprawnionych do funkcjonowania we wszystkich państwach członkowskich, z aktywami o wartości prawie 8 trylionów EUR; uważa, że dobrym przykładem jest również dyrektywa w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (ZAFI);
25. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie rozporządzenia w sprawie europejskich długoterminowych funduszy inwestycyjnych (ELTIF); uważa, że fundusze te mogą

powtórzyć sukces UCITS i zachęcić do lokowania większej ilości kapitału w projekty długoterminowe potrzebujące środków finansowych, takie jak projekty infrastrukturalne i projekty w sektorze energetycznym, szczególnie w wymiarze transgranicznym; wzywa Komisję do zbadania, w jaki sposób w dłuższej perspektywie nadzwyczajne programy inwestycyjne, takie jak Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), mogą być skutecznie powiązane ze zwykłymi funduszami unijnymi; uważa, że należy zachęcić inwestorów instytucjonalnych do kierowania zarządzanych przez nich funduszy na europejskie rynki kapitałowe; jest zdania, że inwestorzy instytucjonalni oraz warunki, na jakich mogą wejść na rynek, muszą odgrywać istotną rolę w rozwoju unii rynków kapitałowych;

26. przypomina poprzednie próby integracji rynków finansowych, np. plan działań w zakresie usług finansowych z 1999 r., sprawozdanie Giovanniniego i sprawozdanie de Larosière'a, i wzywa Komisję, aby oparła swój plan działań na rzecz unii rynków kapitałowych na tych sprawozdaniach;
27. wzywa Komisję do dogłębnego przeanalizowania, kraj po kraju, obecnej sytuacji na rynkach kapitałowych, do dokonania – na podstawie kompleksowej analizy ekonomicznej – oceny, gdzie i w jakim zakresie istnieją ogólnounijne przeszkody dla inwestycji za pośrednictwem rynków kapitałowych, a także do wskazania, za pomocą jakich środków, w tym nielegislacyjnych i rynkowych, można zlikwidować lub zminimalizować te przeszkody; uważa, że taka analiza jest warunkiem wstępnym udanego utworzenia unii rynków kapitałowych; wzywa Komisję do przyspieszenia tego procesu;
28. wzywa Komisję do identyfikacji zagrożeń o charakterze transgranicznym na rynkach finansowych i kapitałowych w UE spowodowanych różnicami instytucjonalnymi, prawnymi i regulacyjnymi między państwami członkowskimi, a także do przeciwdziałania tym zagrożeniom za pomocą skutecznych środków, aby usprawnić transgraniczne przepływy kapitałowe i zmniejszyć istniejącą wśród inwestorów tendencję do inwestowania głównie na rynku krajowym;
29. wzywa Komisję do zwrócenia uwagi również na stronę podażową, a w szczególności do analizy podstawowych przyczyn tego, dlaczego inwestorzy detaliczni i instytucjonalni nie są w stanie zgromadzić i przekształcić wystarczającej ilości kapitału, aby wzmocnić indywidualne usługi finansowe i długoterminowe inwestycje w realną gospodarkę, oraz do podjęcia działań w celu rozwiązania tego problemu;
30. wzywa Komisję do wspierania edukacji finansowej zarówno inwestorów, jak i firm jako uczestników rynków kapitałowych, a także do zwiększenia dostępności unijnych danych i badań dzięki standaryzacji i poprawie gromadzenia danych, aby zarówno firmy, jak i inwestorzy mogli zrozumieć komparatywne koszty i korzyści różnych usług świadczonych przez uczestników rynków kapitałowych;
31. wzywa Komisję do zbadania sposobów redukcji asymetrii informacji na rynkach kapitałowych dla MŚP poprzez analizę rynku agencji ratingowych oraz barier dla nowych podmiotów wchodzących na ten rynek; zwraca uwagę na pomysł utworzenia niezależnych europejskich agencji ratingowych oferujących oceny kredytowe opłacalne z punktu widzenia małych inwestycji;
32. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź Komisji dotyczącą przeglądu dyrektywy w

sprawie prospektu emisyjnego w celu wyeliminowania braków w aktualnych ramach prawnych w tym zakresie; podkreśla znaczenie uproszczenia procedur dzięki proporcjonalnemu zniesieniu obciążeń administracyjnych dla emitentów i notowań spółek, w szczególności w odniesieniu do MŚP i spółek o średniej kapitalizacji; uważa, że warto przeanalizować sposoby lepszego dostosowania wymogów do poszczególnych typów aktywów, inwestorów i emitentów; zwraca uwagę, że standaryzacja przekazywanych informacji i ich udostępnianie w formie cyfrowej zwiększyłoby przejrzystość i obniżyłoby koszty transakcji;

33. wzywa Komisję do wyjaśnienia, w jaki sposób unia rynków kapitałowych będzie powiązana i pozostałymi dwoma filarami europejskiego planu inwestycyjnego, tj. Europejskim Funduszem na rzecz Inwestycji Strategicznych i Europejskim Centrum Doradztwa Inwestycyjnego;
34. podkreśla znaczenie zintegrowania inicjatyw dotyczących rynków kapitałowych z innymi działaniami politycznymi, takimi jak działania na rzecz rozwoju jednolitego rynku cyfrowego i trwające reformy w obszarze prawa spółek i ładu korporacyjnego, aby zapewnić spójność i zgodność rozmaitych inicjatyw regulacyjnych i nieregulacyjnych, a tym samym zmaksymalizować pozytywne skutki dodatkowe różnych strategii politycznych ukierunkowanych na wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy;

Podstawowe elementy unii rynków kapitałowych

35. jest zdania, że tworzenie unii rynków kapitałowych powinno następować stopniowo w oparciu o trzy priorytety, którymi są: po pierwsze – zachęcenie do jak najbardziej efektywnej alokacji oszczędności poprzez pogłębienie i dywersyfikację źródeł finansowania dostępnych dla przedsiębiorstw oraz zapewnienie oszczędzającym i inwestorom większego wyboru inwestycyjnego, większej przejrzystości i dywersyfikacji portfela; po drugie – umożliwienie większego ograniczenia ryzyka poprzez utworzenie głębszych rynków transgranicznych, zwiększenie odporności systemu finansowego na negatywne skutki poważnych kryzysów finansowych oraz łagodzenie skutków szoków idiosynkratycznych; po trzecie – zapewnienie skutecznego uzupełniającego kanału finansowania gospodarki realnej;
36. zwraca się do Komisji, aby w razie potrzeby wystąpiła z wnioskami dotyczącymi przeglądu obecnego prawodawstwa, zwłaszcza w odniesieniu do agencji ratingowych i firm audytorskich, w celu zwiększenia i uzupełnienia ochrony inwestorów;
37. podkreśla konieczność wyeliminowania istniejących barier dla finansowania transgranicznego, zwłaszcza dla MŚP, aby spotęgować korzyści płynące z unii rynków kapitałowych dla firm każdej wielkości na wszystkich obszarach geograficznych;
38. podkreśla, że główną zasadą przy tworzeniu unii rynków kapitałowych musi być większe ukierunkowanie na użytkowników końcowych rynków kapitałowych, tj. firmy i inwestorów, oraz założenie, że rynki istnieją dla firm i inwestorów; dlatego uważa, że unijne strategie polityczne muszą przede wszystkim mieć na celu zadbanie o to, by rynki kapitałowe zapewniały firmom lepszy dostęp do kapitału, a inwestorom różnorodne, przejrzyste i opłacalne możliwości lokowania środków;
39. wzywa Komisję do przedstawienia spójnych propozycji w celu zadbania o to, by unii

rynków kapitałowych towarzyszyła jasna strategia przeciwdziałania kontrproduktywnym skutkom równoległego systemu bankowego;

40. podkreśla, że aby przyczynić się do realizacji określonych powyżej priorytetów, inicjatywy dotyczące unii rynków kapitałowych powinny mieć na celu ograniczenie stopnia złożoności, a zarazem zwiększenie wydajności i obniżenie kosztów łańcucha pośrednictwa między oszczędzającymi a inwestycjami, popularyzację wśród użytkowników końcowych wiedzy na temat łańcucha pośrednictwa i jego struktury kosztowej, zwiększenie ochrony inwestorów, zapewnienie stabilności łańcucha pośrednictwa dzięki odpowiednim zasadom ostrożnościowym, a także zadbanie o to, by pośrednicy mogli upadać i być zastępowani przy minimalnych zakłóceniach systemu finansowego i gospodarki realnej;
41. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedziany przez Komisję plan przeanalizowania ogólnych skutków przepisów finansowych, szczególnie prawodawstwa z ostatnich pięciu lat; podkreśla konieczność uwzględnienia wymienionych wyżej priorytetów przy dokonywaniu przeglądów istniejących przepisów finansowych;
42. podkreśla, że finansowanie bankowe i rola banków jako pośrednika na rynkach kapitałowych stanowią istotne filary finansowania przedsiębiorstw; podkreśla, że unia rynków kapitałowych powinna zakładać uzupełnienie podstawowej roli banków, a nie ich wyparcie, gdyż finansowanie bankowe powinno wciąż odgrywać kluczową rolę w finansowaniu gospodarki europejskiej; podkreśla istotną rolę bankowości relacyjnej w finansowaniu mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, co można również wykorzystać do zapewniania alternatywnych metod finansowania; przypomina o wymiarze strategicznym istnienia silnego i zróżnicowanego europejskiego sektora bankowego; wzywa Komisję do zbadania dostępu MŚP do finansowania bankowego w całej Unii i do wyeliminowania nieodpowiednich barier;
43. podkreśla, że MŚP powinny mieć jak najszerszy wybór struktur finansowania, aby same dokonywały wyboru opcji finansowania o różnych kosztach i poziomach złożoności, w tym kredytów hipotecznych i finansowania opartego na sekurytyzacji;
44. podkreśla konieczność stworzenia takich warunków, w których więcej oszczędności gospodarstw domowych i przedsiębiorstw popłynie do instrumentów inwestujących na rynkach kapitałowych, a inwestorzy będą zachęceni do alokacji kapitału poza granicami państw członkowskich; podkreśla konieczność zapewnienia odpowiednich zabezpieczeń, szczególnie dla gospodarstw domowych, aby zadbać o pełną wiedzę na temat zalet i wad inwestycji na rynkach kapitałowych; podkreśla znaczenie zwiększenia dostępności edukacji finansowej, aby zwiększyć zaufanie inwestorów do rynków kapitałowych, szczególnie inwestorów detalicznych; podkreśla również, że edukacja finansowa powinna być skierowana do MŚP, aby nauczyć je, w jaki sposób korzystać z rynków kapitałowych;
45. podkreśla, że inicjatywy dotyczące unii rynków kapitałowych powinny umożliwić pożyczkobiorcom dostęp do środków finansowych ze źródeł rynkowych, wspierając większą różnorodność form pożyczek, np. akcje i obligacje korporacyjne, a także pośrednie formy finansowania, w przypadku których banki i rynki współpracują ze sobą;
46. podkreśla znaczenie ułatwienia zrozumiałego porównania możliwości inwestycyjnych

dostępnych podmiotom finansowym, aby stworzyć efektywną unię rynków kapitałowych; w tym kontekście domaga się wzmocnienia wspólnych ram na rzecz zagwarantowania porównywalności i przejrzystości między różnymi instrumentami finansowymi, w szczególności za pomocą należytego wdrożenia środków przewidzianych w tym celu w MiFID, dyrektywie w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego oraz PRIIP; podkreśla znaczenie spójności legislacyjnej, zarówno w ujęciu ogólnym, jak i między wspomnianymi wyżej dossier, aby uniknąć arbitrażu regulacyjnego i zagwarantować najwyższe standardy ochrony inwestorów na rynkach;

47. uważa, że unia rynków kapitałowych powinna doprowadzić do stworzenia odpowiedniego otoczenia regulacyjnego, które ułatwi transgraniczny dostęp do informacji na temat przedsiębiorstw poszukujących instrumentów kredytowych, quasi-kapitałowych i kapitałowych, aby promować rozwój pozabankowych modeli finansowania, w tym finansowania społecznościowego i pożyczek społecznościowych; uważa, że ujawnianie takich informacji powinno być dobrowolne dla MŚP; podkreśla, że przepisy dotyczące ochrony inwestorów powinny mieć zastosowanie do wszystkich modeli finansowania w takim samym zakresie, niezależnie od tego, czy stanowią część bankowego czy niebankowego modelu finansowania; uważa, że takie otoczenie regulacyjne wymagałoby również większej odporności systemowej i nadzoru pośredników finansowych o znaczeniu systemowym poza sektorem bankowym;
48. uważa, że standaryzacja niektórych instrumentów finansowych i ich dostępność na całym rynku wewnętrznym może być odpowiednim narzędziem przyczyniającym się do zwiększenia płynności, wzmocnienia funkcjonowania jednolitego rynku oraz umożliwienia kompleksowego przeglądu i nadzoru europejskich rynków kapitałowych, przy odpowiednim uwzględnieniu najlepszych praktyk w istniejących standardach państw członkowskich; podkreśla konieczność utrzymania możliwości emitowania indywidualnych instrumentów finansowych dostosowanych do potrzeb poszczególnych emitentów i inwestorów;
49. przypomina, że patrząc z perspektywy historycznej na plan działań w zakresie usług finansowych, należy uwzględnić dwie luki, które pojawiły się w następstwie jego wdrożenia: konieczność uważnego przyjrzenia się szczególnym skutkom środków opracowanych w ramach rynku wewnętrznego na funkcjonowanie strefy euro oraz konieczność równoległej poprawy integracji rynku i nadzoru; wzywa Komisję, aby przy przygotowywaniu planu działań wyciągnęła wnioski z tych wcześniejszych doświadczeń;
50. podkreśla, że ramy prawne i nadzorcze powinny odgrywać podstawową rolę w unikaniu nadmiernego podejmowania ryzyka i niestabilności na rynkach finansowych; podkreśla, że silna unia rynków kapitałowych wymaga silnego ogólnounijnego i krajowego nadzoru, w tym odpowiednich instrumentów makroostrożnościowych; uważa, że jedną z opcji może być przyznanie silniejszej roli Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) w działaniach na rzecz poprawy konwergencji nadzorczej;
51. wzywa Komisję, aby uważnie oceniła ryzyko związane z finansowaniem kredytowym opartym na rynku kapitałowym oraz odnośne doświadczenia z okresu wystąpienia kryzysu finansowego w latach 2007-2008, a także aby zajęła się wszelkimi wynikającymi z tego problemami;

Zbliżenie rynków kapitałowych do MŚP

52. zwraca uwagę, że ewentualne zmiany i uzupełnienia w istniejących ramach regulacyjnych dotyczących pośredników finansowych powinny mieć na celu usunięcie barier wejścia dla małych i średnich pośredników oraz poprawę dostępu do finansowania, szczególnie dla innowacyjnych start-upów i małych i średnich przedsiębiorstw, a także powinny zagwarantować standardy ostrożnościowe współmierne do ryzyka;
53. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący dyrektywy w sprawie zmiany dyrektywy 2007/36/WE w zakresie zachęcania akcjonariuszy do długoterminowego zaangażowania oraz zmiany dyrektywy 2013/34/UE w zakresie określonych elementów oświadczenia o stosowaniu zasad ładu korporacyjnego (COM(2014)0213); w szczególności uważa, że wniosek ten może być narzędziem zapewniającym akcjonariuszom bardziej korzystne warunki działania dzięki poprawie efektywności łańcucha inwestycji kapitałowych; podkreśla, że solidne i możliwe do zrealizowania ramy ładu korporacyjnego wzmocniłyby unię rynków kapitałowych;
54. podkreśla, że wysoki stopień złożoności rynków kapitałowych nie powinien doprowadzić do wykluczenia MŚP, które są przedsiębiorstwami najbardziej potrzebującymi dostępu do dodatkowego finansowania, szczególnie w państwach członkowskich, które zmagają (zmagają) się z trudnościami gospodarczymi; podkreśla, że warunki sprzyjające efektywnemu finansowaniu MŚP wymagają przyjaznego dla MŚP otoczenia gospodarczego i regulacyjnego, zarówno w UE, jak i na szczeblu krajowym; podkreśla w szczególności konieczność zwrócenia uwagi na ewentualne uproszczenie procedur dostępu MŚP i spółek o średniej kapitalizacji do IPO, a jednocześnie utrzymania ścisłych kryteriów oceny odporności i kwalifikowalności przedsiębiorstw do IPO; apeluje do Komisji, aby sprawdziła, co jeszcze można zrobić, aby pomóc MŚP przyciągnąć inwestycje;
55. przypomina, że brak informacji o sytuacji finansowej MŚP stanowi jedną z głównych barier dla inwestycji w przedsiębiorstwa tego typu; wzywa do dokonania dogłębnej analizy sposobów i środków poprawy dostępu inwestorów do przejrzystych i porównywalnych danych dotyczących MŚP, przy czym należy w jak największym stopniu unikać nakładania dodatkowych obowiązków na te przedsiębiorstwa;
56. opowiada się za zróżnicowaną i atrakcyjną bazą finansowania na europejskich rynkach publicznych dla przedsiębiorstw każdej wielkości, a jednocześnie popiera zasadę „najpierw myśl na małą skalę” w unijnych przepisach finansowych dotyczących firm wschodzących oraz przegląd unijnych przepisów finansowych w celu zmniejszenia kosztów administracyjnych notowań spółek o 30-50%;
57. mając na względzie znaczenie MŚP i przedsiębiorstw o średniej kapitalizacji dla tworzenia nowych miejsc pracy, uważa, że należy lepiej wykorzystywać istniejące pozabankowe możliwości finansowania, takie jak rozwój wyspecjalizowanych rynków wtórnych (np. rynków wzrostu MŚP) oraz prosta, przejrzysta i ustandaryzowana sekurytyzacja; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę utworzenia zrównoważonego, przejrzystego rynku sekurytyzacji poprzez opracowanie konkretnych ram regulacyjnych bazujących na jednolitej definicji wysokiej jakości sekurytyzacji oraz przewidujących skuteczne metody monitorowania ryzyka, jego pomiaru i zarządzania nim; podkreśla zarazem, że MŚP stanowią grupę bardzo zróżnicowaną i że sekurytyzacja nie jest

jedynym dostępnym instrumentem; dlatego wzywa Komisję do stosowania szerokiego wachlarza środków i do rozważenia rozmaitych sposobów na usprawnienie finansowania MŚP;

58. popiera propozycje dotyczące zwiększenia możliwości dostępu do danych dla firm europejskich, szczególnie MŚP; jednocześnie zwraca uwagę na fakt, że koszty danych rynkowych są niewielkie w porównaniu z ogólnymi kosztami transakcji;
59. pilnie wzywa Komisję do bardziej intensywnego monitorowania rodzajów, wolumenów i trendów pośrednictwa o charakterze bankowym prowadzonego poza regulowanym sektorem bankowym oraz do wdrożenia odpowiednich środków gwarantujących, że podlegają one zasadzie „takie samo ryzyko – takie same zasady”;
60. podkreśla, że kapitał private equity i kapitał venture stanowią interesujące alternatywne źródła finansowania, szczególnie dla start-upów; wzywa Komisję do opracowania dodatkowych instrumentów w oparciu o doświadczenia nabyte przy europejskim funduszu venture capital i europejskim funduszu na rzecz przedsiębiorczości społecznej, aby zaradzić głównym problemom na rynkach wysokiego ryzyka w UE, takim jak brak informacji dla inwestorów; uważa, że specjalna baza danych gromadząca, na zasadzie dobrowolności, informacje na temat MŚP i start-upów może stanowić przydatne narzędzie informacyjne dla inwestorów, co rozszerzy grupę uczestników rynku i wzmocni inne rynki kapitału wysokiego ryzyka w państwach członkowskich;
61. z zadowoleniem przyjmuje działania na rzecz wsparcia rozwoju rynków ofert niepublicznych za pomocą ustandaryzowanych dokumentów i definicji, przy czym należy zagwarantować, że potencjalni inwestorzy będą w wystarczającym zakresie informowani o ryzyku i zyskach z tej formy inwestycji;
62. wzywa Komisję do zadbania o to, by opracowanie nowych propozycji dotyczących funduszy w ramach unii rynków kapitałowych nie spowodowało luk w ogólnej ocenie i zarządzaniu ryzykiem systemowym i szczególnym;
63. podkreśla, że przy tworzeniu unii rynków kapitałowych należy koniecznie wzmocnić i poprawić koordynację działań UE na szczeblu międzynarodowym, szczególnie na forum G20, w Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych (IOSCO), Radzie Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (RMSR) oraz Bazylejskim Komitecie Nadzoru Bankowego;

Stworzenie spójnego unijnego otoczenia regulacyjnego dla rynków kapitałowych

64. podkreśla znaczenie finansowania kapitałem własnym, które pomoże ograniczyć ryzyko i obniżyć nadmierne poziomy długu i dźwigni w systemie finansowym; dlatego wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeanalizowania i zmiany nadmiernie obciążających uregulowań kwestii finansowania kapitałem własnym przedsiębiorstw prywatnych; podkreśla znaczenie zajęcia się problemem polegającym na tym, że system podatkowy sprzyja finansowaniu dłużnemu względem finansowania kapitałem własnym;
65. jest świadomy tego, że heterogeniczność przepisów dotyczących niewypłacalności komplikuje tworzenie transgranicznych pakietów aktywów, a tym samym proces

sekurytyzacji; w związku z tym zwraca uwagę na propozycję Komisji, aby kwestię niewypłacalności w kontekście transgranicznym uregulować w zakresie niezbędnym do osiągnięcia dobrze funkcjonującej unii rynków kapitałowych; apeluje o ustanowienie ram dotyczących naprawy, restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotów innych niż banki, w szczególności kontrahentów centralnych (CCP);

66. przypomina o roli systemów płatności i rozrachunku papierów wartościowych dla rynku sekurytyzacji i domaga się ustanowienia w tym celu europejskiej infrastruktury rynkowej, a także skoordynowanego i bardziej zharmonizowanego monitorowania kluczowej infrastruktury rynkowej, zwłaszcza możliwości utworzenia repozytorium danych dotyczących sekurytyzacji, w którym rejestrowano by uczestników każdej sekurytyzacji i za pomocą którego można by śledzić zagregowane ekspozycje i przepływy między uczestnikami rynku, monitorować skuteczność i efektywność inicjatyw politycznych oraz wykrywać ewentualne pojawiające się bańki i zmniejszyć asymetryczność informacji;
67. mając na uwadze rolę technologii informacyjno-komunikacyjnych, podkreśla potrzebę przeciwdziałania zagrożeniu cyberatakami oraz zapewnienia odporności całego systemu finansowego na takie ataki;
68. zachęca Komisję do zwiększenia porównywalności i jakości informacji finansowych poprzez analizę obecnych ram dotyczących standardów rachunkowości, w tym również w perspektywie globalnej i w odniesieniu do konserwatywnych modeli wyceny i proporcjonalności wymogów; przyznaje, że niedawno zmienione europejskie prawo w zakresie rachunkowości musi być najpierw ocenione w praktyce;
69. podkreśla konieczność przeprowadzania oceny skutków i analizy kosztów i korzyści w przypadku każdego dodatkowego aktu prawnego, w tym aktów delegowanych i wykonawczych; zwraca uwagę, że nowe prawodawstwo może czasami nie stanowić odpowiedniej reakcji politycznej na te wyzwania oraz że należy rozważyć zastosowanie instrumentów nieustawodawczych i rynkowych, a w niektórych przypadkach także już istniejących rozwiązań krajowych; wzywa Komisję do stosowania zasady proporcjonalności w odnośnym prawodawstwie, aby zwiększyć pozytywne skutki dla MŚP oraz spółek o średniej kapitalizacji;
70. uważa, że podstawowe elementy w pełni funkcjonalnej unii rynków kapitałowych powinny być gotowe najpóźniej w 2018 r.; raz jeszcze domaga się kompleksowej analizy obecnej sytuacji na rynkach kapitałowych UE oraz istniejących ogólnounijnych przeszkód; wzywa Komisję do przyspieszenia prac nad planem działań oraz do jak najszybszego przedstawienia wniosków ustawodawczych i nieustawodawczych, aby osiągnąć cel w pełni zintegrowanego jednolitego unijnego rynku kapitałowego do końca 2018 r.;
71. zwraca uwagę, że rozwijające się środowisko cyfrowe należy postrzegać jako szansę na poprawę wyników i wartości sektora rynków kapitałowych dla przedsiębiorstw, inwestorów i ogólnie dla społeczeństwa;

o

o o

72. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji i Radzie.